

קשה מאוד להתחיל מכתב פרידה, כי בעצם לא נפרדנו, לא אמרו לי כלום, לא הייתי מוכן.

20 שנה גדלנו ביחד, ואתה כל כך פרכת בשנים האחרונות. כל כך התבגרת, נהיית גבר. אחד שאפשר לסמוך עליו, אחד שכל חצוות שלו היה הולך אחריו בעיניים עצומות.

פעם כשהייתי בקורס חובשים פגשתי מישהוא מהצוות שלך ודיברנו עליך. שאלתי אותו עליך והוא אמר לי: "אבנר, אבנר זה הכלי של הצוות". ואז אמרתי לו: "אני בן דוד שלו", והתגאיתי לחיות בן דוד שלך.

קשה לעכל שיותר לא תבוא הביתה, יותר לא תשים מוסיקה בדיסקו, יותר לא נראה את החיוך המפורסם שתמיד היה נסוך על פניך, יותר לא נראה אותך. חבר.

"לנצח דודי,
אזכור אותך תמיד
וניפגש בסוף, אתה יודע,
ויש לי חברים
אבל גם הם כבים
אל מול אורך המשגע".

צעירי אשדוד יעקב לא יהיו עוד אותה חברה שלמה, מופלאה ומגובשת כמו שהיינו עד עכשיו. עכשיו חסר משהו. אתה חסר. אבנר.

אז אני יודע שאי אפשר לחחזיר את הגלגל אחורה ואי אפשר לחחזיר אותך אלינו, ואין טעם להגיד "למה זה קרה", ו"למה אתה לא פה עכשיו", כי זה לא יעזור. כל מה שנשאר זה להתגעגע, לכאוב ולבכות ואת זה אנו עושים גם בלי לרצות.

אז אבנר, אנחנו, צעירי אשדוד, נתגעגע מאוד לחבר כמוך, ונתמוך בחורים היקרים והאוהבים. רחל'ה ושאול שכל כך קשה להם בלעדך. אבל אל תדאג, אנחנו נתמוך בהם ויש להם פה משפחה נפלאה וחברים נהדרים שכל הזמן מבקרים ותומכים. אל תדאג אבנר. השארת גם 5 אחים נהדרים - עמית, ענת, גוני, אסף ועומר שתמיד יזכרו אותך בתור האח הבוגר שהלך בטרם עת. וגם בהם נתמוך וגם להם נעזור. וגם חברה השארת - אז אל תדאג, היא נשארה בידיים טובות.

ובקשה אחרונה לי אליך - תשמור עלינו מלמעלה ותזכור שאנחנו אוהבים ומתגעגעים.

נזכור אותך בתקופתך האחרונה והיפה.

תנוח בשלום.

ענבר אלתר.